

Építőmérnök, főiskolai tanár. Mérnöki tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Mérnöki Karának Hídépítő Tagozatán folytatta. Diplomája megszerzése utáni első munkahelye a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem volt. Mechanikát tanított, Dr. h.c. Dr. Sályi István Kossuth-díjas professzor vezette Mechanika Tanszéken (ez az új szellemű, itt kialakult mechanika oktatás terjedt el itthon minden műszaki felsőoktatási intézményben). Nem szakadt el az ipartól, oktatásban szerzett tapasztalatait a Lenin Kohászati Művek Tervező Irodában hasznosította. 1964-ben pályája Dunaújvárosban folytatódik a Dunaújvárosi Főiskola jogelődjénél (FKT, NME KFFK, ME DFK), ahol tanár, tanszékvezető, igazgató. Az intézmény vezetője 1985-ös nyugdíjba vonulásáig. Nyugdíjasként is dolgozik a főiskolán, s számtalan társadalmi megbízatásban tevékenykedik a főiskola, a város, a megye érdekében. A főiskola alapító igazgatója, történetének krónikása az általa szerkesztett évkönyvekkel, a diákhagyományok bevezetője, szorgos ápolója.

1925. október 8-án született Szekszárdon. Szülei egy kis Tolna megyei faluban, Bátán éltek, édesapja református lelkész, édesanyja tanítónő. A szülői ház könyvtára kitágította a világot, egy életre a könyvek szerelmesévé tette. Négy évig otthon, Bata református iskolájába járt. Gimnáziumi tanulmányainak négy évét Nyíregyházán töltötte. Közelebb került az otthonhoz a pécsi Főreál elvégzése közben. Ugyanitt érettségizett 1943-ban. A Bólyai János Műszaki Akadémián 1944-ben avatták hadnaggyá. Németországba vezényelték, ahol amerikai fogásba került. 1945 őszére hazakerülve beiratkozott a budapesti Műszaki Egyetemre. Öt évvel később sorsdöntő fordulat: diplomaszerezés, megnősült 1950-ben, felesége Zsámboki Zsuzsanna. Miskolcra költöznek, tanársegéd lesz az akkor szerveződő miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. 1951-ben megszületik László, 1954-ben Zsuzsanna, 1959-ben Éva nevű gyermeke.

Már ekkor körvonalazódik a későbbi életpálya sokszerűsége: a mechanika tudományának művelése mellett, egyetemi tanársegéd a Mechanika Tanszéken 1950-1951, oktatás-szervezéssel foglalkozik a Tanulmányi Osztály vezetőjeként 1951-1953 között. Rektori titkár az 1953-1961-ig terjedő időszakban Sályi professzor mellett, aki tanszékvezetője és az egyetem alapító rektora is volt. Egyetemi adjunktus 1954-től 1961-ig (félállásban), a rektori titkárság után főállásban a Mechanika Tanszéken 1961-1964 között, mellette ugyanezen időszakban a Lenin Kohászati Művek Tervező Irodájában dolgozik félállású statikusként.

Munkásságának jelentős állomása 1964-ben Dunaújváros. A 60-as években felmerült a középfokú technikus és az okleveles mérnök közötti műszaki középkaderek képzésének szükségessége, így jöttek létre a felsőfokú technikumok. A Felsőfokú Kohóipari Technikum tanára, tanszékvezetője, igazgatója 1964-től 1969-ig, mellette vezeti a Kerpely Antal Kohóipari Technikumot igazgatóként, ugyanitt tanár félállásban 1964-1968 között. Irányításának, szervezésének nagy sikere: főiskolává (főiskolai kar) vált az FKT! Így lett 1969-ben alapító igazgatója az NME Kohó- és Fémipari Főiskolai Karának tanszékvezető főiskolai tanárként, 1985-ben történő nyugdíjba vonulásáig. Közben egyetemi doktor 1978. január 28-tól. Doktorátusa pedagógia témakörben született.

Életútjában összefonódott a szakma, a hivatás és a lokálpatriotizmus. Vezetése alatt valósult meg az „ipari háttérű üzemmérnök-képzés”, amely nemzetközi érdeklődésre is számot tartott és az UNESCO javaslatára 1981-ben Nemzetközi Kerekasztal Konferencián értékelték annak tapasztalatait. Cikkei, előadásai főleg

a műszaki felsőoktatással foglalkoztak.

Termékeny pályafutása alatt szeretett társa biztosította számára a nyugodt családi háttérrel. Ha elhivatottsága máshova szólította, vagy munkanapjai éjszakába nyúltak, felesége biztonságos családi otthont nyújtott három felnövekvő gyermeküknek.

Pedagógiai, szakmai munkájának elismerését jelzik kitüntetései (a teljesség igénye nélkül): Felsőoktatás Kiváló Dolgozója 1953, Munka Érdemérem 1959, Kohászat Kiváló Dolgozója 1967 és 1972, Oktatásügy Kiváló Dolgozója 1969, Haza Szolgálatáért Érdemérem ezüst fokozat 1981, Április 4. Érdemérem 1985, Ifjúságért Érdemérem 1985, gróf Klebersberg Kuno emlékérem 1996, Dunaújvárosért Emlékérem 1994.

A szakmai, társadalmi közéletben nagy intenzitással vett részt: Országos Magyar Bányászati-Kohászati Egyesület tagja, Országos Választókerületi Bizottság elnöke, MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság tagja, MTESZ Intézőbizottságának elnöke Dunaújvárosban és Fejér megyei Szervezetének alelnöke, Hazafias Népfront Városi Elnökségének tagja, Magyar Pedagógiai Társaság Fejér megyei vezetőségének tagja.

Rejtélyes módon arra is jutott ideje, hogy 8 és fél ezres könyvtárában szépirodalmat olvasgasson, Bach orgonamuzsikájában, vagy kedvenc operáiban gyönyörködjön. A selmeci hagyományok átörökítőjeként, a hagyományok ápolójaként, maga is „hagyomány” lett. Úgy tartotta: „A világ fejlődik, de a hagyományok biztosítják a folytonosságot”. Diákjai „Laci bácsi”-nak hívták már akkor, mikor 1964-ben az FKT igazgatójává nevezték ki. Munkatársainak, korábbi beosztottjainak mindig „főnök” maradt, akinek kedves szokása volt minden dolgozóját személyesen köszönteni születésnapja alkalmából. Nyugdíjba vonulása után sem szakadt el az intézménytől, szakértelmére továbbra is igényt tartottak.

1999. április 23-án halt meg. Édesapám méltó, megrázó búcsúztatója volt a gyász szakestély, a klopacska hangja, a szertartás végén összetört kupák, amelyekből senki többet nem ihat ...

Emlékét a főiskola főépülete előtti közpark őrzi, amelyre többféle elnevezés is felmerült, de a város vezetése (egyhangú döntéssel!) a „dr. Molnár László Emlékpark” elnevezés mellett döntött, amit a diákok nagy örömmel fogadtak.

Szeretett és tisztelt igazgatója emlékét a diákság, a hagyományokba beépítve őrzi, szakestélyek elején a szakok himnuszai mellett, „Laci bácsi” kedvenc dalát énekelve. Sírján évente rendszeresen megjelennek a Valétabizottságok koszorúi, és egy-egy régi diák által hozott pár szál virág. Halála 10. évfordulóján a méltóságteljes megemlékezés a DF hagyományőrző diákjainak kezdeményezése és szervezése volt. Még életében legendává vált. Mert az volt, legalább is egy elég széles kör számára bizonyosan. S nem is méltatlanul, hiszen rendkívüli műveltségénél talán csak embersége volt még nagyobb. Az a legyűrhetetlen, kiirthatatlan fanatizmus, amivel hitte, vallotta, hogy rossz diák nincs.

Forrás:

Családi iratok, egykori diákok cikkei a Dunaújvárosi Hírlapból, Dunaújvárosi Főiskola Almanach 2010, a portré ifj. Koffán Károly műve

<http://www.dunaujvaros.com/index.php?p=hir&hid=44400>